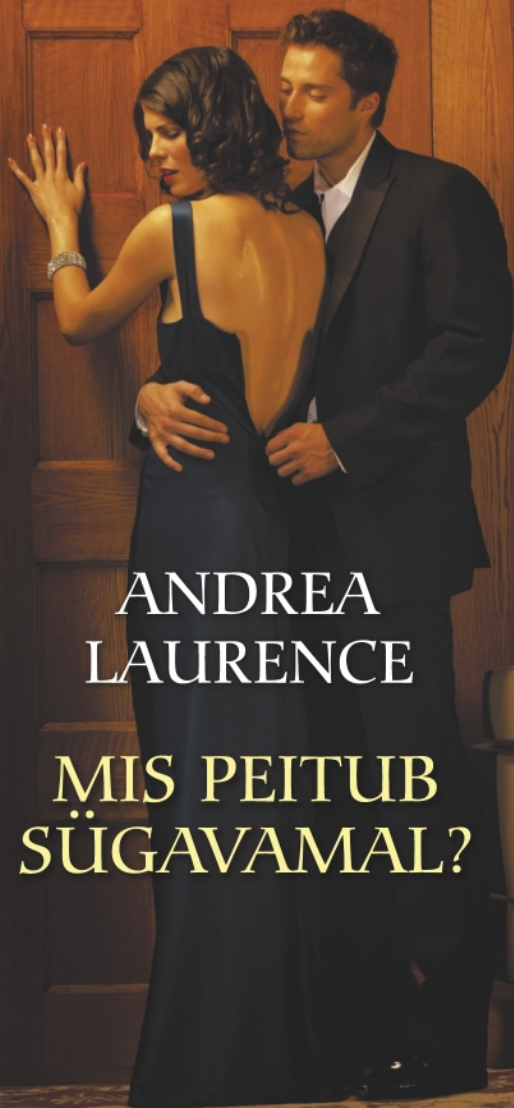

 HARLEQUIN®

King

ANDREA
LAURENCE

MIS PEITUB
SÜGAVAMAL?

Andrea Laurence
WHAT LIES BENEATH
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Andrea Laurence
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09246312
ISBN 978-9949-25-269-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

PROLOOG

„Ma ei sõida enam kunagi selle lennufirmaga. Kas te teate, kui palju ma pileti eest maksin? See on naeruväärne!“

Kile naisehäääl kriipis Adrienne'i kõrvu, kui ta lennukile astus ja turistiklassi sisenes. Naise sõnad peegeldasid vägagi Adrienne'i enda mõtteid, kuid tema oli vihane enda, mitte mõne õnnetu stjuardessi peale. Ta suundus läbikukkunult tagasi koju ning ta ei saanud selles süüdistada kedagi peale iseenda.

Tädi oli öelnud, et isa elukindlustuse eest saadud rahaga Manhattanil disainibüroo avamine on rumal ja järelemõtlematu idee ja et ta pöördub veel aasta jooksul tühjade taskutega tagasi Milwaukeeesse.

Tädil polnud vähemalt kõige osas õigus olnud. Adrienne lahkumisest oli möödas *kolm* aastat. Tal oli olnud mõõdukalt edu ja mõned püsikliendid, kuid New York Citys bürooruumide üürimine oli ilma suurema läbimurdeta liiga kulukas ning läbimurre oli jäänud tulemata.

Adrienne heitis pilgu pardakaardile ning kui inimesed viimaks liikuma hakkasid, otsis silmadega numbrit 14B. Leidnud numbri, avastas Adrienne oma ehmatuses, et skandaali teinud naisest saab lennu ajaks tema naaber. Naine oli maha rahunenud, kuid rõõmus ta just välja ei näinud. Adrienne võttis kotist raamatu, lükkas koti istmete kohal asuvasse riulisse ja istus kiiresti, silmsidet vältides, oma kohale.

„Uskumatu, et ma ei mahtunud mingite Jaapani ärimeeste pärast esimesse klassi ja nüüd suruti mind siia aknaalusele kohale. Ma saan vaevu oma käsi liigutada.“

Sellest olid saamas Adrienne'i elu pikimad kaks tundi. „Kas sooviksite kohti vahetada?“ pakkus ta. See oli ainus, mida ta sai enda päästmiseks teha. Ta oleks suurima heameelega näinud, et naine esimeses klassis istuks, kuid kui too ei tahtnud just piloodi süles reisida, polnud seal ruumi.

Sellel väikesel järeleandmisel oli suur mõju. „See oleks suurepärane, tänan teid.“ Naise ilme pehmenes hetkega ning Adrienne märkas nüüd, kui ilus naaber oli. Halb iseloom ei vähendanud ta võlu. Naine naeratas avalalt, paljastades rea täiuslikke valgeid hambaid täidlaste huulte vahel. Hetkeks meenutas naine Adrienne'ile tema ema. Neil mõlemal olid pikad läikivad pruunid juuksed ja rohelised silmad. See naine oleks võinud olla Adrienne'i kaunim, rikkam ja vanem õde. Ta kostüüm oli kahtlemata kallis tellimustöö ning jalas kandis ta hooaja kõige peenemaid Jimmy Choo'sid.

Adrienne surus alla kadedushoo. See naine sobinuks paremini kauni ja vastupandamatu Miriam Lockharti tütreks. Adrienne ise oli pärinud küll ema armastuse moe vastu ning õmblejaoskuse, kuid füüsilised jooned oli ta saanud pigem isalt. Tal olid taltsutamatud juuksed ja viltused hambad, mille korrigeerimiseks tal raha polnud.

Adrienne tegi oma turvavöö lahti ning astus vahekäiku, et kohti vahetada. Tal ei olnud aknaaluse koha vastu midagi, nii saigi ta heita viimase pilgu New York Cityle, kui too koos tema unistustega maha jääb.

„Minu nimi on Cynthia Dempsey,“ tutvustas naine end.

Adrienne oli üllatunud, ta oli arvanud, et naine unustab ta kohe, kui on oma tahtmise saanud. Ta pani raamatu eesoleva istme seljatoe küljes olevasse taskusse ning vastas naabri naeratusele, lootes, et too ei märka ta viltuseid hambaid. „Adrienne Lockhart.“

„Väga hea nimi, see sobiks hästi Times Square’i reklaamplakatile.“

Või disainerimärgile. „Tänan, kuid ma ei ole rambivalguse jaoks loodud.“

Kui lennuk liikuma hakkas, sättis Cynthia end mugavalt istuma, mängides tohutu teemandiga kihlasõrmusega. Naise sõrmed olid imepeenikesed ning kivi nii suur, et see paistis talle ette jäävat.

„Kas te abiellute varsti?“

„Jah,“ ütles Cynthia ohkega, kuid ta nägu ei löönud särama, nii nagu peaks.

Naine nõjatus Adrienne’i poole, et kõmu jagada, justkui oleks tema abielu suur seltskonnauudis.

„Ma abiellun mais Plazas William Taylor III-ga. Tema perekonnale kuulub Daily Observer.“

See selgitas kõik. Need pulmad *olidki* tohutu seltskonnauudis. Adrienne istus naisest vaid paari sentimeetri kaugusel, kuid reaalsuses olid nad teineteisest kilomeetrite kaugusel. Selle naise pulmadele kulub ilmselt rohkem raha kui Adrienne oma isalt päranduseks sai. „Kes teie kleidi disainib?“ Mood tundus olevat ainus, mis Adrienne’il selle naisega ühist võis olla, nii et ta haaras sellest õlekõrrest.

„Badgley Mischka.“

„Olen nende töö suur austaja. Tegelikult käisin ülikooli ajal ühe suve nende juures praktilal. Aga üldiselt tegelen mina pigem igapäevaste riietega. Sellistega, mis pakuvad huvi moodsale töötavale naisele. Ja ka spordirõivaste ning muu taolisega.“

„Kas töotate moe alal?“

Adrienne krimpsutas nägu. „Töötasin. Mul oli paar aastat SoHo’l väike butiik, kuid hiljuti olin sunnitud selle sulgema.“

„Kus ma võin olla teie tööd näinud?“

Adrienne pööras end istmel ning osutas oma roosa-hallikirjule pluusile, millel oli tavatu kaelus ning spetsiifilised õmblused, mis viitasid tema stiilile. „Kuna lõpetasin töö, on see siin teie viimane võimalus Adrienne Lockharti disainiga tutvuda.“

„Kahju.“ Cynthia kortsutas kulmu. „Mulle meeldib see pluus väga ja ma olen kindel, et ka mu sõbrannadele meeldiks. Kardan, et me ei sattu kuigi tihti ärikvartalisse.“

Kolm aastat oli Adrienne vaeva näinud, et oma riideid reklaamida. Ta oli saatnud stilistidele näidiseid, lootes saada fotosid oma riietest ajakirjadesse, ta oli igal võimalusel ise oma rõivaid kandnud, et neile tähelepanu saada. Tüüpiline tema õnnele, et just lennukil koju kohtas ta seda naist.

„*Daamid ja härrad, oleme õhkutõusmise järjekorras järgmised. Palun personalil valmistuda õhkutõusuks.*“

Adrienne sulges silmad ning nõjatus vastu seljatuge, kui lennuk kiirendama hakkas. Ta vihkas lendamist. Ta vihkas turbulentsse ning õõnsat tunnet kõhus, mis tekkis nii õhku-

tõusul kui ka maandumisel. Iga kord tegi ta läbi rituaali, mille raames kinnitas endale, et taksod on lennukitest palju ohtlikumad, kuid sellest polnud palju abi.

Mootorite müra aina kasvas ja Adrienne avas korraks silmad. Ta nägi, kuidas Cynthia jälle närviliselt oma kihlasõrmust sõrmes keerutas. Tundus, et ka naaber ei nautinud lendamist. See julgustas Adrienne'i veidi.

Rattad tõusid õhku ning lennuk värises, kui õhuvool neid kõrgemale tõstma asus.

Sellest väikesest raputusest piisas, Cynthia küünarnukk libises käetoelt maha ja suurevõitu kihlasõrmus kukkus maha nende jalgade vahele, veeredes seejärel mitu rida ettepoole.

„Oh, kurat,“ kurtis Cynthia ning vaatas otsivalt ringi.

Oli halvim aeg millegi sellise juhtumiseks. Adrienne avas suu, et midagi julgustavat öelda, kuid vali kärgatus pühkis kõik mõtted kihlasõrmustest naiste peast. Lennuk rappus tugevalt ning hakkas allapoole sööstma. Adrienne vaatas paaniliselt aknast välja, nad polnud veel kuigi kõrgele jõudnud.

Ta haaras käetugedest ning pigistas silmad kinni, püüdes mitte kuulda mootorite oigamist ja inimeste karjeid. Piloot teatas paanilise häälega hädamaandumisest. Adrienne soovis, et oleks Cynthiaga vestlemise asemel turvameetmete tutvustamisele rohkem tähelepanu pööranud. Surnud inimestega suhete loomisest polnud kuigi palju kasu.

Tehes kõike, mis tal meeles oli, painutas Adrienne pea põlvede vahele ning võttis kätega põlvede ümbert kinni. Ta

silmad olid kõvasti kinni pigistatud, kui kostis teine vali kargatus, tuled salongis kustusid ning lennuk paiskus ühele küljele.

Nüüd polnud jäänud üle muud kui palvetada.